

— Megvan már mind az öt sebem.
Az arcom végleges,
s előtted tiszta lap.

— Tüzet lobbantasz mégis, ember?

— Igen, mert fenn a Nap.

Casanova utolsó éjszakája

*Ki volt az én szerelmem végül is?
Mindegyikük és egyikük sem.
Rájöttem régen, untatnak a nők,
nem engem, hírnevem szerették —
miért akartam méltó lenni hozzá?
Hogy én erős? S a gyöngye nők a gyöngék?
Ilyet csak férfi hisz, s bíró, ki ostoba.
Már érzem, végleg elmegyek ma éjszaka —
a Föld szegényebb lesz egy nagy balekkel.*

SZEPESI ATTILA

Rouault: Külváros

*Városvég. Szennyes utcapart.
Fákat kormoz a felleg árnya.
Körül kiégett fegyenc-arcok
kései napfogyatkozása.*

*Emléktelen magába néz
görbedt bohóc, rekedt borissza.
Áll mozdulatlan és vakon
mind elfeledve és kifosztva.*

*Fölöttük billent feszület.
Fölöttük tépett varju szárnya.
Mindegy: madárszárny, feszület.
Borong feketén és kitarva.*

*Csupa magányos idegen.
Kisebzett emlék. Szörnyü torzó.
Gubbasztó keselyűkhöz és
elizzott kövekhez hasonló.*

Télelő

*részeg katonák vonulnak az éji kerten át
árnyakba-bötlő csigahéjat-roppantó katonák és rekedten kiabálnak
hahó sose halunk meg bár csapzottak vagyunk mint a kőbor kutyák
hajunkban szalmakóc és dohánylepedék
palánkon-átszökdősök virágokra-vizelők
vasakkal-zörömbölő rongybábok mi vagyunk
járdaszél kutyapiszkában négykézláb térdepelők
rég a Nilusig szálltak előlünk mind a zöldike-madarak
s a lányok fogvacogva fordulnak be most a fal felé
pedig együtt hallgattuk az édenkertről szóló mesét valaha
verőfényben pucéran-hentergő kölykök mi voltunk
s oroslánok vállára hajtottuk fejünk*

NAGY GÁSPÁR

Talán így marad...

*Rigói
lengő megfagyott betonon
tenyérszi szalonnabőrön
landolhatnak
örömmel töltődik miattuk is —
egy főhivatású madáretető
az átlagosnál zordabb januárban
ablakkocogtatással
fintorokkal irányítja a reptéri forgalmat
a föl- és leszálló reményt
elgondolja csöpp pilótái helyett
a hóba zuhogó
férgesült
túlduzzadt cseresznyéket
üveghez nyomott orral
talán így marad júniusig
térdeinél egyre hűl
hűvösödik a konyhaidő*